Ч. 76. Середа 17 (4) цьвітня 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Цїсар в Празї. — Справи угорскі. — З росийскої думи. — З'їзди королів.

Як вже звістно, вчера рано виїхав Цїсар з дружиною з Відня до Праги. В дорозї витано Цїсаря торжественно в Таборі і Бенешеві, де Цїсар висїв з вагона. В Бенешеві дожидав Цїсаря архикнязь Франц Фердинанд.

В Празї мимо дощу панував на улицях оживлений рух. Зібрали ся товпи публики, дожидаючи приїзду Цїсаря. О годині 3 по полудни почато творити шпалїри улицями. На двірци ждав маршалок краю князь Лобковіц, мінїстер торговлї др. Форжт, комендант корпуса Чібулька, директор полициї, президент висшого суду, бурмістр др. Ґрос з віцебурмістрами: членами ради міскої, віцепрезидент намістництва і инші достойники. Перед двірцем уставила ся почетна компанія піхоти з музикою. Серед окликів „Слава“ в'їхав цїсарский поїзд, музика заграла народний гимн. Серед громових окликів публики Цїсар висїв з вагона, за ним ґенеральні ад'ютанти, президент мінїстрів бар. Бек і мінїстри Пацак і Крамарж, вкінци намістник. Цїсар удав ся в сторону, де стояв маршалок краєвий кн. Лобковіц, подав єму руку і почтив єго довшою розмовою, відтак розмавляв з б. мінїстром Рандою, з мінїстром Форжтом, президентом висшого суду Веселїм, віцепрезидентом намістництва і директором полициї. Бурмістр Ґрос виголосив до Монарха привітну промову в части по чески, в части по нїмецки. Висказав радість з причини приїзду Цїсаря, впевняв о незміненій любві і вірнопідданьстві населеня Чехії та піднїс з радостию обставину, що населене має нагоду показати, як великі поступи поробила столиця краю від часу послїдної гостини Монарха. Столиця краю, захоуючи памятники сьвітлої будучности, старала ся відповісти потребам часу. Витаючи Монарха іменем обох народів і желаючи як найлїпшого побуту в Празї, закінчив бурмістр окликом: „Нехай Бог стереже, хоронить і удержує нам ще довгі лїта нашого Цїсаря і Короля!“ Зібрані повторили трикратно оклик: Нехай жиє!

Цїсар відповів по чески тими словами: „Виповляючи намір, який я мав від довшого часу, радо скористав з нагоди побуту довший час на старім Градчинї. Дякую вам за сердечний привіт і впевнене о любові і непохитних чувствах підданих мешканців королївского престольного города Праги. Дають они менї запоруку, що буде мене тут окружати все випробована любов і вірність обох народів того краю. (Дальше по нїмецки). Велика задача, поставлена адміністрациї того міста, вимагає однодушного співдїланя всїх єго мешканців. Нехай і на тім поли мир і єдність обох народів, заселяючих моє улюблене королївство Чехії, оперті на пошанованю прав і пізнаню прикмет другого народа, творять точку виходу для щасливої будучности“.

Коли цїсар скінчив говорити, роздали ся оклики в єго честь.

Цїсар привитавши бурмістра поданєм руки, почтив розмовою єго і обох віцебурмістрів та инші представлені намістником личности. Перейшовши перед фронтом почетної компанії, розмавляв монарх з кількома войсковими достойниками.

Відтак всїв цїсар до повоза, котрий супроводила горожаньска сторожа. В першім повозї перед монархом їхав бурмістр Ґрос, в другім намістник ґр. Куденгове. Побіч цїсаря займив місце в повозї ґенерал ад'ютант ґр. Пар. В дальших повозах їхали члени дружини і мінїстри. На улици Фердинанда уставило ся около 300 дїтий з лїтних кольоній в живописних славяньских народних уборах з хоругвками, витаючи цїсаря окликами.

На подвірю замку на Градчинї зібрали ся неповнячі вчера служби штабові офіцири, войскові лїкарі, авдитори і урядники войскові

---

1)

БЕН і БІЛЬ.

Гумореска — Емер. Ґатті.

Ну, хто би то був погадав, що то може так стати ся! Лїновий Біль [1]) і дурний Бен! Не хочесь вірити, таки зовсім не хочесь вірити!

Старий керманич авізового пароплава „Квіклї“ покивував заєдно головою і муркотів безнастанно: „Не хочесь вірити! Хто би то був погадав! Біль і Бен! Тоті оба!“

А то була така істория. Вже другий рік вела ся домашна війна американьска. Дня 18 цьвітня 1862 підплила була під устє ріки Міссіссіпі фльота північних держав, зложена із сорок чотирох кораблів під проводом комодора [2]) Портера і капітана Ферреґета з вісїмнайцять тисячами мужа залоги призначеної до висадженя на беріг, минула з великим трудом підводні піскові лави, а відтак правою розтокою пустила ся горі рікою.

Цїлию того походу було обсадити Новий Орлеан, положений повисше устя, котрий знаходив ся тепер в руках союзників.

Два форти, Джексон на правім і Сьв. Филип на лївім березї, положені межи згаданим містом а устєм ріки, оба сильно узброєні і з сильною залогою, мали за задачу непустити кораблї північних держав. На обох берегах уставлено численні батериї а крім того замикав там впоперек ріку, широку більше як на кільометр, масивний ланцух спочиваючий на вісьмох кадовбах корабельних.

Комодор Портер постановив був за всяку цїну форсувати переїзд. Моздїрові кораблї почали були дня 22 цьвітня острілювати майже через сорок вісїм годин ворожі форти і батериї а зі сторони союзників відповідали на то також сильно. Укрїпленя полудневих держав потерпіли були сильно, але мимо того держали ся завзято.

Вечером дня 24 цьвітня на приказ Портера застановлено бомбардацию, кораблї північних держав відступили ся з полоси пушок ворожих укріплень і у відповідних місцях спустили якорі. Кілька канонїрских лодий і авізів поплили від фльоти горі рікою, щоби робити розвідуючу і обезпечаючу службу. До тих належав також авізовий пароплав „Квіклї“, котрий крутив ся поволи то сюди то туди близько лївого берега.

Тепер підпливала до „Квіклї“ скорими і рівномірними рухами весел лодка, на котрої позаднім кінци стояв офіцир. Лодка причалила до довшого боку авіза, офіцир виліз на корабель, передав капітанови якесь письмо, поговорив з ним кілька слів і зліз відтак назад до своєї лодки, котра небавком щезла в мраці, яка поволи підоймала ся з ріки.

Капітан, містер Фаркне прочитав письмо уважно і звернув ся відтак знеохочений до свого старшого керманича, що стояв близько него. — Ще того нам недоставало — сказав він, вдаривши долонею по папери.

— Щож такого? — спитав старший керманич Гількерт.

— Комодор довідав ся, що союзні мають намір поза ланцом замикаючим ріку розвісити в якійсь віддалї ще й другий. Отже я маю вислати двох моїх людий, котрі би переконали ся, чи тота запора вже дїйстно уставлена. Коли нї, то треба ще сеї ночи пробовати перебити ся; коли же так, то мусимо ще тут стояти, доки аж не довідаємо ся о положеню і якости другого ланца всего так докладно, як о першім.

— Лихий надав! — замуркотів Гількерт, стара моряцка людина. — Два мужа, при нашім так слабім станї залоги! То небезпечна робота, а ми не можемо позбути ся анї одного з наших людий!

— Правду кажеш — притакнув єму Фаркне. — Якраз мене мусїв Портер вишукати! Щож менї робити? Приказ видано і менї треба слухати. — Патзон, скликати всїх людий на поклад!

Свиставка лодкаря засвистала і за хвильку опісля станули на середній части покладу вісїмнайцять мужа, людий молодих і здорових, та уставились в ряд.

— Комодор — відозвав ся капітан Фаркне — повірив нашому кораблеви особливо почестну задачу. Двох з вас має в ночи поплисти горі рікою і розвідати, чи поза тим першим ланцом нема ще другого. То небезпечна робота і длятого не хочу сам нїкого з вас визначати. Хто добровільно до того зголосить ся, нехай виступить три кроки наперед і стане.

Ледви що капітан то сказав, як цїлий ряд

[1]) Біль — скорочене імя Вільгельм; Бен — скорочене Бенямин.

[2]) Комодор — титул корабельного капітана, котрому віддано команду над частию фльоти.

праскої залоги. Серед грому армат і звуку дзвонів в'їхав монарх на замок. Висївши з повоза, обернув ся цїсар до войскових і висказав радість з причини численного прибутя офіцирів. Начальникови горожаньскої сторожи подякував цїсар по чески. Відтак перейшов цїсар до комнат, де ожидав его архикнязь Кароль Франц Йосиф і кардинал Скрбеньский, котрий виголосив привітну промову.

Помимо — як сказано — дощевого дня торжество було величавою демонстрациєю почитаня і любви ческого народа для Цїсаря.

Як з Будапешту доносять, важним вислїдом віденьских конференций угодових єсть цїлковите порозуміне що-до податків консумцийних, котрих роздїл прийде в р. 1908.

Російска дума радила вчера дальше над справою аґрарною. Пос. Пуришкевич в дуже довгій бесїдї підносив, що російскі селяни не терплять лише на недостачу землї, але в ще більшій мірі на недобре господароване, на недостачу культури, науки і т. ин. Бесїда того посла забрала майже цїле засїдане. Дискусиї не покінчено і закрито засїдане о годинї 7 вечером.

Цїла віденьска праса приписує велике полїтичне значінє з'їздови короля Едварда VII з королем Віктором Емунуелем. N. fr. Presse у вступній статї висказує просто обжаловане против короля Едварда, кажучи, що він поставив собі за цїль не тілько цїлковите відокремлене цїсарства німецкого, але навіть викликане війни. В Берлинї заволодїло в наслїдок того сильне занепокоєне, бо безпосередна стріча короля Едварда з королем Віктором Емануелем по конференциї гр. Більова з мінїстром Тіттонїм ще скріпляє побоюване вибуху війни. — Daily Express доносить з Парижа, що один нїмецкий дипльомат, перебуваючий тепер в Парижи, повідомив кореспондента тої часописи, що в Берлинї подорож короля Едварда викликала незвичайно велике занепокоєнє. В Берлинї просто здають собі справу з того, що король Едвард VII орґанїзує союз народів романьских в сполученю з Анґлїєю против Німеччини. Дальше доносить та часопись, що в Німеччинї подорож короля Едварда уходить за часть глубоко обдуманого пляну, що має на цїли цїлковите відокремлене Німеччини. Той плян тепер вже майже цїлком введений в житє і кождої хвилї можна побоювати ся вибуху ворожих кроків.

Новинки.

Львів, дня 16-го цьвітня 1907

— Іменованя. П. Мінїстер справедливости іменував ад'юнктами судовими авскультантів: дра Льва Левнера для округа львівского висшого суду краєвого, дра Мих. Литвиновича для Вижницї і Казим. Пйонтковича для Путилова (Путилля, на Буковинї).

— Дрібні вісти. Канцелярия тов. „Просьвіта" у Львові звертає увагу петентів о стипендиї, що подання разом з прилогами можна відібрати в канцеляриї товариства особисто, евентуально за надісланєм 45 сотиків. — Пошесть черевного тифу проявила ся минувшого тиждня в Пинянах, самбірского повіта, а в Мокрянах і Берегах проявила ся шкарлятина. — Купець Ізраіл Шґільман в Бучачи збанкротував. — Київска городска управа зібрала доси 3000 рублїв на памятник Шевченка. — Віденьскій часописи „Neue fr. Presse" лучила ся немила похибка. У вісти зі Львова подала хибно, що помер президент міста Малаховский, замість Михальский. Редакция спостерегла похибку і в пізнїйших примірниках витерто хибну звістку, а всеж-таки було вже тілько примірників видрукованих, що знакомі др. Малаховского, бувшого президента міста Львова і посла до Ради державної, довідали ся о тім і присилали его родинї письма з сочувствем. — Союз даючих роботу в Гамбурзї постановив виключити на 10 днїв всїх тих робітників, котрі сьвяткували би день 1 мая.

— Против пияньства. Кілько шкоди наробило у нас пияньство, робить та й ще буде робити, се знаємо всї дуже добре. Длятого треба радо повитати кождий крок, змагаючий — коли вже не до цїлковитого усуненя, то бодай до обмеженя пияньства. Такий крок зробила також рада громадска в Лїсневичах коло Щирця, ухваливши одноцушно таку постанову: В недїлї і сьвята по 6-ій годинї у вечір не вільно шинкареви перетримувати гостий як також уряджувати забавки і пиятики, а то само не дозволене в будні дни в лїтї від 1/4 до 30/11 по девятій годинї, а в зимі по шестій годинї і то до часу знесеня дотичної ухвали. В разї переступленя сеї ухвали має начальник громади карати властителя корчми за перше переступство 5 кор. гривною, за друге 10 кор., а за дальші до 50 К. Стягнені кари призначені на фонд убогих місцевої громади. Наколи би начальник громади не стягнув, або не хотїв стягнути згаданої кари, про тоє є зобовязаний сам заплатити (але подвійно) до каси громадскої на згаданий фонд. — *Тит Коваль*, начальник громади і комплєт радних. (Печатка). — Сю ухвалу підписану в двох примірниках прибито на стїнї в читальни „Просьвіти" і в однокій в тім селї корчмі.

До сеї ухвали, котра повинна би послужити за примір і для инших громад, треба однак додати ще кілька слів поясненя. Пияньство не лиш в корчмі, але й в тих, що до неї ходять. В корчмі н. пр. вільно буде сидїти до 6 год. вечером. А по шестій? Корчмар з обави перед карою буде мусїв викидати пияка з шинку. А коли не зможе і пияк посидить ще до пів до семої а до того ще й набе шинкаря? Тодї на шинкаря впаде подвійна кара і від уряду і від пияка. Мимо волї буде мусїв шинкар брати на штуку: шинок замкне, щоби вдоволити уряд. а пиякови буде доливати горівки, щоби мати з ним спокій і тягнути з него зиски. Так і дїйстно дїє ся. А з того виходить, що треба би наложити кару й на тих, що довше сидять в коршмі як вільно. Але й то не богато поможе, бо як то кажуть: Хто хоче пса вдарити, то бука знайде — хто схоче упити ся, то й без коршми то зробить. Против пияньства можуть ще найбільше вдїяти просьвіта і виховане і в сїм напрямі треба би нам дїлати. Треба старати ся о то, щоби широкі маси народу не лиш просьвічати, але й виховувати, доки не дїйдуть до того степеня культури, що поодинокі родини будуть могли і уміли виховувати своїх членів. Аж тодї удасть ся пияньство бодай до мінїмум обмежити, коли вже не вповнї усунути.

— Десінфекция цїлої армії. Японьске правительство зарядило десінфекцию манджурскої армії, зложеної з 800.000 людий, по єї повороті з поля війни. Розуміє ся, що не десінфековано цїлої армії відразу, лиш в міру того, як она вертала домів. Десінфекция обіймала людий, одїж і оруже. Люди розбирали ся до нага, а їх річи вложено до специяльних мішків, в котрих піддано їх десінфекциї через випарене. Вояки війшли до басенїв з горячою водою, а по купели вложили на себе широкі плащі, в котрих мусїли остатись так довго, аж їх одїж висохла. Десінфекцию переведжено формалїною. Навіть перстенї на пальцях піддано десінфекциї, а паперові гроші виміняно на нові банкноти. Все те відбувало ся в ночи і кождий вояк порав ся 75 мінут. Десінфекция мала на цїли недопустити до того, щоби повертаюча армія стягнула до краю всїлякі недуги, як се буває по всїх війнах. Отже знов молода і всїм поступовим уладженям приступна японьска держава дала примірну науку старій консервативній Европі.

— Про дефравдацию в Станиславові доносять: Ще люди не забули про крадїж 50.000 К перед кількома місяцями на тутешній почтї, коли маємо знов до занотованя сумний пряв надужитя довіря і браку відповідної контролї та надзору зі сторони тих, котрі

мов би на команду рушив ся наперед, зробив три кроки і станув.

Та нї, не цїлий ряд; два моряки не рушили ся з місця. Лїнивий Біль і дурний Бен.

Зовсїм природно.

То були два справдешні моряки, нероздїльні товариші та й іменники — один і другий називав ся Джонзон — а в своїх найзнаменитіших прикметах доповняли ся як найліпше о стілько, що Біль був безперечно так само найлїнивший, як Бен найдурнїйший з цїлої залоги на „Квіклї" — старший керманич Гількерт говорив навіть, що з цїлої залоги всїх кораблів Сполучених Держав, але він мабуть вже трохи переборщив. Досить, що на „Квіклї" нїхто їх инакше не називав як лїнивий Біль і дурний Бен.

Впрочім були то дві добрі душі, рослі і сильні парубіки, не запивали ся більше як другі і жили зі своїми товаришами в як найбільшій згоді. Коли то було зовсїм природно, що лїнивий Біль і дурний Бен на так почестне завізване свого капітана не рушили ся з місця, то се дасть ся дуже просто пояснити. Лїнивий Біль не рушив з засади ногою, коли єму того виразно не наказали, або коли конче не мусїв а дурний Бен не розумів взагалї, о що розходить ся.

Капітан Фаркнє не звернув таки зовсїм на обох уваги, лиш вдоволений усьміхнув ся, коли подивив ся на виступивший ряд. Ба, дїти, коли так — сказав він — то тепер стануло на тім, на чім і перед тим стояло. Але щоби дійти до кінця, то нехай кождий з вас добере собі товариша. Отже буде вісїм пар. Нехай тоті пари кидають жереб між собою. Тота пара, на котру впаде жереб, піде розвідувати.

Моряки збігли в долину до кватири, вибрали собі кождий свого спільника і вишукали собі що небудь на жереб.

Біль і Бен зійшли послїдні сходами на долину.

— Бене — відозвав ся Біль, пошпортавши хвильку в лївій кишени своїх штанів — отсе наш жереб! — І він дав Бенови маленький мосяжний ґузик.

Здивований Бен видивив ся своїми ясними очима на Біля а той мусїв вже пояснити свому товаришеви, до чого той жереб призначений.

— Так — сказав наконець Бен — то ти хочеш таки на правду на то зважити ся?

— Я вже знаю, длячого — відрубав Біль — ступай!

Бен, що піддавав ся завсїгди повазї свого інтелїґентнїйшого товариша без опору, вступив в круг моряків і подав старшому керманичеви до відомости свій жереб а Біль за той час сїв собі спокійно на лавцї.

Голосний регіт роздав ся довкола.

— Та ми ще лиш на вас ждали — замуркотів Гількерт — ну, оттаких якраз би потреба!

Всї жереби вкинено тепер до шапки старшого керманича і добре їх замішано. Відтак закликали корабельного хлопця, котрий за той час мусїв сидїти в комірцї і він мусїв, відвернувши лице, тягнути жереб.

Він витягнув мосяжний ґузик, жереб лїнивого Біля і дурного Бена.

Тож то було сьміху і крику межи моряками!

Лиш Гількертови було то не до сьміху а невинний хлопчище корабельний мало що в лице не дістав, бо старий моряк мав велику охоту вилити свою злість на когось.

— Так не може бути, капітане — сказав він опісля до Фаркнея. — Щож сказав би на то комодор, як би довідав ся, що ми так трудну задачу повірили найлїнившому і найдурнїйшому з цїлого корабля.

Фаркнє здвигнув на то плечима. — Они так само добрі моряки вуйка Сама[3]) як і другі — відповів він, а межи нами сказавши, їх обох було би ще найменше шкода, коли би — ну, ви мене вже розуміете. Впрочім я вже так розпорядив, щоби жереб рішав і так буде. Отже виправляйте тих людий, бо час не стоїть. Узброїть їх як потреба — нехай возьмуть малу лодку — а я ще й сам скажу їм, що і як мають робити.

(Дальше буде).

[3]) Uncle Sam — вуйко Самуіл; так називають весь американьский нарід Сполучених Держав.

суть до того покликані. В тутешнім банку задатковім, однім з більших інституций фінансових (найстарший в місті), був занятий книговодець В. Гільчер, чоловік літ 32, женатий, батько одної дитини.

В пятницю 12 с. м. приніс Гільчер особисто до філії баньку гіпотечного векслї банку задаткового на загальну суму 26.350 корон до ескoнту і того самого дня по полудни відобрав готівку 22.350 К і один не принятий вексель на 4000 К. Гроший тих не відніс однак Гільчер до банку задаткового, лиш задержав їх при собі. В ночи грав в каварни „Габсбурґ", звідки вийшов о 4 год. рано 13 с. м. і від тої хвилї вже нїхто его не видів.

Неприсутність его в бюрі не звернула уваги, бо день передтим т. є. того дня, коли відобрав гроші з банку гіпотечного, подав до відомости, що нездужає і хто знає, чи на другий день прийде до бюра. Аж в суботу по полудни, коли переконано ся, що Гільчер від пятниці зовсім не був дома, викрито дефравдацию а вечером вислано за ним телеґрафічно стежні листи до Румунії, Росиї, Гамбурґа і Бреми.

Можна однак сумнївати ся, чи Гільчер вдоволив ся лиш тою сумою, яку відобрав з банку гіпотечного; єсть велика імовірність, що він допустив ся ще й инших мальверзаций, котрі зможе виказати аж докладне шконтрум. Гільчер, хоч був пристрастним картяром, сповняв свої обовязки точно. Видко, що з наміром дефравдациї носив ся вже від довшого часу, бо перед двома тиждням виробив собі паспорт до Росиї і Румунії.

— **Пригода на зелїзници.** З Підволочиск доносять: Поїзд товаровий, що в суботу в полудне їхав з Волочиск за кордоном з 30 ваґонами повними набору, переважно яєць, в'їхав на тутешну стацию скоро і так неосторожно, що вискочив із провізорично уложених шин. Машиніст і топник уйшли щасливо смерти, але льокомотива і 4 ваґони з яйцями зовсім розбили ся, а прочі ваґони і товар значно ушкоджені. Шкоду обчисляють на сотки тисячів.

— **В справі загадочної смерти др. Лязаруса** доносять з Черновець, що по переведеню секциї тїла комісия судово-лїкарска ствердила природну причину смерти. Внаслїдок того слїдство против увязненої служниці др. Лязаруса, Марії Рожок і її брата Теодора Рожок, підозрїних первістно о убийство буде вести ся тепер лиш в справі крадежі.

— **Нещасливі пригоди.** Десятилїтний ученик IV кл. шк. народ. в Коломиї Грушковский, син бідної вдовиці, вчепив ся ваґона при поїздї льокальної зелїзниці, котрий пересувано на передмістю надвірняньскім, хотячи в той спосіб переїхати ся, але стративши рівновагу впав так нещасливо, що колеса ваґона відтяли єму руку. — В склепі Ант. Дубского при ул. Льва Сапіги кіт купця почав кидати ся на купуючих і подрапав служницю Теофилю Вижвиченко. Здає ся, що то був скажений кіт і длятого завізвано міского лупія, котрий его забрав.

† **Померли:** Йосифа Гординьска, вдовиця по пароху, упокоїла ся дня 8 с. м. в Львовані. Похорон відбув ся в Ляшках гостинних, мостиского повіта, дня 14 с. м. — О. Олександер Княгиницкий, радник епископскої консисториї, парох в Заліщиках, помер 10 с. м. в 68-ім році житя а 43-ім сьвященьства. — Іван Кочоровский, рахунковий ревідент краєвої дирекциї скарбу у Львові, помер 13 с. м. в 56-ім році житя.

Телеґрами.

Прага 16 цьвітня. Намістник ґр. Куденгове видав вчера на честь президента міністрів і инших перебуваючих тут міністрів обід, в котрім взяло участь також богато инших достойників.

Рожнава (Rosenau) 16 цьвітня. Межи мадярскими а хорватскими гірниками приходило в послїдних часах майже що день до бійки. Вчера заатакували хорватскі робітники мадярских; 2 Мадярів убито. Хорвати вцали також до помешканя кількох Мадярів і зранили кілька осіб. Виновників убийства не зловлено.

Берлин 16 цьвітня. З Мехіка доносять, що землетрясене знищило вчера дві місцевости недалеко Мехіка. Доси звістно о 11 убитих і 27 ранених.

Петербург 16 цьвітня. Поліция арештувала вчера і оногди в семи головних улицях Петербург 25 членів боєвої орґанізациї социяльних революціоністів, в тім 7 женщин. При ревізиї в помешканях арештованих знайдено велике число проклямаций, револьверів, штилєтів, набоїв і складові части бомб. Сїм з помежи арештованих були студенти з Києва і Варшави. В міскім шпитали бараковім знайдено при ревізиї в помешканю Сестри Милосердия, котра смерть собі зробила, оружиє, динаміт і бомби.

Петербург 16 цьвітня. Після умови заключеної межи президентом Думи, Головіном, а президентом міністрів Столипіном знатоки будуть допущені до комісиї, але то буде зависїти в кождім поодинокім случаю від порозуміня президента міністрів з президентом Думи.

Москва 16 цьвітня. О вчерашнім нападї на післанців каси зелїзничої коло моста Басман доносять, що зрабовано лиш около 400 рублїв. Виновники, котрі вже мали наповнених кілька мішків грішми і зачали їх складати на віз, втекли, коли сторожа зачала стріляти. 8 з них арештовано, а між ними й 1 студента політехніки, котрий однак заперечив мов би брав участь в якімсь нападї.

Білград 16 цьвітня. З компетентного жерела заперечують вість мов би король Петро мав сего лїта зложити візиту італїяньскому королеви, а король і королева італїяньски мали єму віддати візиту.

Господарство, промисл і торговля.

— **Звичайні загальні збори** повітового товариства ощадности і позичок „Праця" в Бучачи відбули ся дня 26 марта с. р. при участи 19 членів (на 762). Зборам проводив п. Іван Борис. Іменем дирекциї зложив о. Андриян Добряньский, директор контрольор, звіт з дїяльности і рахунків товариства за р. 1906. Виймаємо з него найважнїйші позициї. Товариство числило з днем 31 грудня 1906 членів 762 (з тих 87·27 прц. селян), з того 327 нововступивших. Сума декльярована на удїли виносила 16.980 кор., з чого дїйстно вплачено 15.753 кор. (о 6.092 кор. більше як в 1905 р.), отже майже 93 проц. декльярованої суми. Фонд резервовий виносив 1.808 кор. 86 сот. так що весь маєток товариства виносив з днем 31 грудня 1906 р. 17.561 кор. 86 сот., отже 23 кор. пересїчно на одного члена. Вкладки щадничі виносили 110.306 кор. 43 сот. (о 35.484 кор. 82 сот. більше як в р. 1905). Стан кредитів виносив 23.000 К так, що цїлий чужий капітал виносив 133.306 К 43 с. Відношенє капіталу чужого до власного представляє ся процентово як 7·44 до 1. Товариство удїлило в минувшім роцї 133.331 кор. позичок скриптових і векселевих (о 10.260 кор. більше як в р. 1905), які довжники з рідкими і незначними проволоками сплачують зовсім правильно. Позички скриптові всї інтабульовані. Стан позичок скриптових (696) з кінцем 1906 р. виносить 139.333 кор. 77 сот., а векселевих (71) виносить 13.566 кор. Справи спірної в р. 1906 не було нїякої. Капітал оборотовий товариства виносив 150.868 кор. 29 с. (о 62.489 кор. більше як в р. 1905). Загальний оборот касовий 343.893 К 75 сот. (о 37.678 К більше як в р. 1905) а чистий зиск 2.954 К 84 сот. При тім зауважує ся, що рік адмінїстрацийний 1905 (перший) обіймає час від 30. червня 1904 до 31. грудня 1905, отже 1 і пів року.

По звітї забрав голос іменем комісиї ревізийної проф. Н. Даниш і сконстатувавши згідність білянсу з книгами, вніс на удїленє Дирекциї абсолюториї за р. 1906. Се внесене принято одноголосно без дискусиї. З черги п. Іван Борис зреферував предложенє надзираючої ради що до роздїлу чистого зиску, іменно: на 6 проц. дивиденду, фонд резервовий, резерву страт, ремунерациї дирекциї, та добродїйні цїли, на які призначено 270 кор. Врешті приступили збори до вибору 3 членів надзираючої ради на місце вильосованих о. В. Збудовского, о. А. Шарковского і п. Ю. Радкевича, та 3 членів комісиї ревізийної. До надзираючої ради вибрано: о. В. Збудовского та о. А. Шарковского поновно і п. Івана Бориса. До комісиї ревізийної вибрано проф. В. Масляка, проф. Н. Даниша і канд. нот. Льва Балицкого. На надзвичайних загальних зборах, котрі відбули ся того самого дня о год. 5 по полудни, ухвалено зміну §§ 5. і 50. статута.

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).